

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.720/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró felperes (felperes címe.) felperesnek – a dr. András-Makó Klaudia ügyvéd (ügyvéd címe.) által képviselt alperes (alperes címe.) alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. szeptember 20. napján kelt 28.P.21.095/2022/3. számú ítélete ellen az alperes 4. sorszáma alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését azzal hagyja helyben, hogy az államnak járó 30.000 (Harmincezer) -30.000 (Harmincezer) forint illetéket is e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül kell a feleknek megfizetni az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (Negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes a portál c. internetes blog korábbi üzemeltetője és szerzője. A 2014. május 19. napján közzétett „írás címe” című bejegyzésben engedély nélkül felhasználta a felperes képmását tartalmazó fényképfelvételt (I. kép), amelyen a felperes és az alperes szájon csókolják egymást. Ezen képet az alperes a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság közbenjárása ellenére csak utóbb, a felperes kifejezett felszólítására távolította el. Emellett a blogon 2019. november 20-án közzétett „írás címe2” című bejegyzésében látható kép (II. kép)

tekintetében sem tett eleget a Fővárosi Törvényszék 28.P.21.582/2020/5. számú, jogerős ítéletében foglaltaknak, mivel azt – rosszabb minőségben – ismételten közzétette.

[2] A felperes a 2020. december 19-én benyújtott keresetlevelében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § g) pontjára, a 2:48. § (1) bekezdésére, illetve a 2:52. § (1)-(3) bekezdéseire alapítottnan kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest az I. kép miatt 400.000 forint, míg a II. kép miatt 600.000 forint, azaz mindösszesen 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére, perköltségének egyidejű megtérítése mellett. Az I. kép tekintetében azt emelte ki, hogy azt az alperes a nagy nyilvánosságú, átlagon felüli olvasottsággal bíró blogján engedély nélkül hozta nyilvánosságra, amely rá nézve különösen sértő, mert az egy intim pillanatot ábrázol. Míg a II. – a felperest és gyermekeit ábrázoló – kép vonatkozásában azt hangsúlyozta, hogy azt az alperes ismételten, engedély nélkül hozta nyilvánosságra, ezért jogsértése kirívóan súlyos.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Előadta, hogy a felperes a blog olvasói közé tartozott, majd szerelmi viszony alakult ki közöttük, azonban a szakításukat követően felperes az online térben gyalázkodó, zaklató magatartást tanúsított az alperessel szemben, amely ellen a személyes blogján igyekezett védekezni. Hangsúlyozta, hogy „írás címe3” c. blogbejegyzésében kifejezetten jelezte, hogy bárki kezdeményezhette a blogon szereplő, nem kívánt komment vagy fényképfelvétel törlését, azonban ilyet a felperes nem kért. Megjegyezte azt is, hogy eleget tett a Fővárosi Törvényszék fenti ítéletében foglaltaknak és a blogról valamennyi, a felperes képmását tartalmazó fényképfelvételt eltávolította, azt hozzátéve, hogy azok mindegyike a felperes hozzájárulásával készült és került közzétételre. A Ptk. 2:42. § (3) bekezdése alapján állította, hogy személyiségi jogsértés nem történt, ebből kifolyólag a kereset alaptalan, a sérelemdíj mértéke egyébként is eltűzlött.

[4] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forintot, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a feleket, hogy külön felhívásra fizessenek meg a Magyar Államnak 30.000 – 30.000 forint illetéket.

[5] A törvényszék kiindulása szerint a felek között nem volt vitás, hogy a keresettel érintett képeket az alperes közzétette és azokon a felperes szerepel. A Ptk. 2:42. § (1)-(3) bekezdéseiből, a 2:43. § g) pontjából, valamint a 2:48. § (1)-(2) bekezdéseiből következően megállapította, hogy a nevezett fényképfelvételek nem minősülnek sem tömegfelvételnek, sem nyilvános közéleti szereplésről készült felvételnek. Ezért a jogvita jelentőségét abban látta, hogy a felperes a képmását tartalmazó fényképek felhasználásához hozzájárulását adta-e. E körben az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes állítása ellenére nem tudta bizonyítani, hogy a felperes a közzétételhez bármilyen módon hozzájárult volna, ezért az engedély nélküli felhasználásnak minősül. A sérelemdíj összegszerűsége körében a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit felhívva az I. kép tekintetében azt vette figyelembe, hogy azon a felperes egyértelműen felismerhető, a kép bensőséges tartalmú, intim pillanatot ábrázol, a képet az alperes – felszólítás ellenére – több évig nem távolította el a blogról,

ezáltal huzamosabb időn át is elérhető volt a nagy nyilvánosság számára. Ezért az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékét a jogsértéssel arányban 400.000 forintban állapította meg. Ezzel szemben a II. kép tekintetében azt állapította meg, hogy a fényképfelvétel oly mértékben elmosódott és gyenge minőségű, hogy azon a felperes személye felismerhetetlen, ezért ezen kép engedély nélküli közzététele nem okozhatott valódi jogsérelmet a felperes számára. Így a törvényszék ez utóbbi kereseti kérelmet, mint alaptalant elutasította. A perköltség viseléséről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (2) bekezdése, míg az illeték megfizetéséről a Pp. 102. § (1) bekezdés második mondata alapján rendelkezett.

[6] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte a csatolt költségjegyzék szerint. Állította, hogy az I. képet egy zárt bejegyzésben tette közzé, amelyhez a felperes hozzájárult, egyébiránt az később eltávolításra került, így a jogsértést utóbb orvosolta. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértést súlyosnak ítélte meg, azonban arra vonatkozó bizonyítást nem folytatott le, a jogsértés jellegét ugyanis önmagában nem alapozza meg az a tény, hogy a fotó egy intim pillanatot ábrázol. Előadta, hogy az I. kép közterületen, a felperes által felkért profi fotós közreműködésével készült, annak készítéséről és közzétételéről a felperesnek tudomása volt, a nagy nyilvánosság előtt egyébként sem titkolták, hogy egy párt alkotnak. Az elsőfokú bíróság ítélete az alperes szerint a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése ellenére nem tartalmaz utalást sem a jogsértés sértettre és a környezetére gyakorolt hatására, sem a felróhatóság mértékére. A BH2016.9.241. számon közzétett eseti döntésből, illetve a Ptk. 2:51. § és 2:52. §-aiból következően a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása, az érintett csak az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat. Az alperes véleménye szerint a hátrányok és egyéb körülmények összesítésével kell – a kialakult bírói gyakorlatra is figyelemmel – meghatározni a sérelemdíj összegét, amely alkalmas a hátrányok kompenzálására és a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciója betöltésére. Emellett a bíróságnak figyelembe kell vennie az eset egyéb körülményeit is, mint a jogsértés súlyát, ismétlődő jellegét, és a felróhatóság mértékét.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helybenhagyását kérte, megismételve az eljárás során korábban tett nyilatkozatait. Állította, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott arra, hogy az I. képet zárt bejegyzésben tette közzé, annak azonban nincs is jelentősége, mivel az egy szűkebb közösség részére, azaz a blog előfizetői számára – jelszóval védve ugyan – de megtekinthető. A fellebbezésben foglaltakkal szemben kiemelte a felperes, hogy az I. kép közzétételéhez nem járult hozzá, elismerő nyilatkozatot nem tett, ezt az alperes megfelelő módon maga sem tudta bizonyítani. Véleménye szerint értékelendő körülmény az is, hogy az alperes az I. képet utóbb, több év elteltét követően tette közzé, amely a nyilvánvaló, tudatos, rosszhiszemű magatartását bizonyítja, emellett azt csak kifejezett felszólítása ellenére távolította el a blogról. E körben a felperes a BDT2018. 3809. számú eseti döntésre hivatkozott, amelyből azt a következtetést vonta le, hogy a jogsértő módon közzétett fénykép utólagos törlése, módosítása nem mentesíti a jogsértő személyt a felelősség alól. Megjegyezte, hogy az intim jelenetet ábrázoló I. képet az alperes a nagy nyilvánosság előtt tette közzé, amelyet az alperes által nyilvánosságra hozott látogatottsági statisztikával, valamint az alperes egy büntetőeljárásban tett nyilatkozatával igazolt. Állította a felperes, hogy a sérelemdíj

mellőzésére – a fellebbezésben foglaltak ellenére – nincs lehetőség, mivel arra csak abban az esetben kerülhet sor, ha a jogsértővel szemben alkalmazott objektív jogkövetkezmények már önmagukban megfelelően orvosolják a jogsértést, vagy az ún. bagatell sérelmek esetén (BDT2017. 3657. számú eseti döntés). Jelen ügyben azonban ezek egyike sem áll fenn, az alperes tévesen hivatkozik az adott ügytől eltérő tényállású BH2016. 241. szám alatt közzétett eseti döntésre. A felperes meglátása szerint a fénykép jogosulatlan közzététele napokig felzaklatta őt, amely nem vagyoni sérelemnek tekintendő, így a BDT2021. 4386. számú döntés értelmében a sérelemdíj indokolt. Végül megjegyezte, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározásakor – az okozott hátrány nagyságától függetlenül - a jogintézmény büntető funkciójára is figyelemmel kell lenni.

[8] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet az I. fényképfelvétel vonatkozásában elutasító rendelkezése fellebbezéssel nem támadott. A fellebbezés ugyancsak nem érintette a II. fényképfelvétellel összefüggő, a 400.000 forintot meghaladó sérelemdíj tekintetében elutasító rendelkezést, így azok a Pp. 358. § (5) bekezdése értelmében jogerőre emelkedtek, ezért azokat az ítéltábla sem érintette.

[10] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával megalapozott döntést hozott, annak indokait a Fővárosi Ítéltábla teljeskörűen osztotta. Kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat hangsúlyozza.

[11] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:48. § (1)-(2) bekezdéseire tekintettel helytállóan állapította meg, hogy az adott esetben sem nyilvános közéleti szereplésről, sem pedig tömegfelvételtől nincs szó, vagyis az I. kép közzétételéhez az érintett személy - a felperes - hozzájárulására lett volna szükség, s az alperes védekezésével szemben ezen hozzájárulás megadása bizonyítatlan maradt.

[12] Nem értett egyet az ítéltábla azzal az alperesi érveléssel, hogy az elsőfokú bíróságnak bizonyítást kellett volna lefolytatnia a jogsértés jellegére, mértékére vonatkozóan, továbbá azzal sem, hogy az elsőfokú bíróság nem fejtette ki a jogsértés sértettre és környezetére gyakorolt hatásának mibenlétét, illetve a felróhatóság mértékét nem indokolta megfelelően. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy azzal, hogy az alperes az intim pillanatot ábrázoló I. képet a nagy látogatottságú blogján, hosszú időn át a nagy nyilvánosság számára hozzáférhetővé tette, a felperes jelentős sérelmet szenvedett el az őt magánéleti élethelyzetben mutató I. kép, illetve annak közzététele folytán. E körben az ítéltábla megjegyzi, hogy az adott ügyben a jogsértés súlyát az határozta meg, hogy a képmás felhasználása kikerült a felperes önrendelkezési joga alól, mivel azt az alperes a felperes akaratától eltérően más, negatív kontextusba helyezte azzal, hogy az I. képet engedély nélkül egy blogbejegyzésében

közzétette. Mindezek a köztudomás alapján is megfelelően alátámasztják, hogy a jogsértés a felperesnek nem vagyoni sérelmet okozott. A felperesnek ezért a sérelemdíj iránti igénye megalapozásához a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztét nem kellett igazolnia, az ennek ellenkezőjét állító fellebbezési érvelés téves.

[13] A sérelemdíj összegszerűsége körében a bíróságnak – a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján – figyelemmel kell lennie az eset körülményeire, különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására. Ezen túlmenően jelentőséget tulajdoníthat a más hasonló tárgyú ügyekben kialakult gyakorlatnak, a jogsértő és a sérelmet elszenvedett fél egyedi körülményeinek, illetve az adott ügyben feltárt minden releváns körülménynek. Ezeket összességükben, valamint egybevetve kell értékelnie és meghatározni a sérelemdíj összegét, amely az okozott és elszenvedett sérelem, hátrány kiegyensúlyozására alkalmas.

[14] A törvényszék a körülmények alapos mérlegelésével megfelelően értékelte a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdéseiben meghatározott szempontok alapján a felperes igényét. Helytállóan vette figyelembe a jogsértés tárgyi súlyát, az alperes felróhatóságának mértékét, és a jogsértésnek a felperes személyére és környezetére gyakorolt hatását, mivel az alperes sem a jogsértés eredményeként a felperes nem vagyoni sérelme bekövetkeztének, sem a saját felróhatóságának hiányát nem igazolta.

[15] Az ítéltábla a fellebbezés alapján sem találta eltúlzottnak a megítélt sérelemdíj összegét, az a jogsértés összességében kiváltott hatására, súlyára, valamint a sérelemdíj kompenzációs és preventív funkciójának érvényre juttatására figyelemmel nem tekinthető eltúlzottnak, és illeszkedik az irányadó bírói gyakorlathoz. Ebből következően a sérelemdíj megfizetésének mellőzésére, illetve csökkentésére a másodfokú bíróság nem látott alapot.

[16] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve annak fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[17] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban a felperes a másodfokú eljárásban perköltségigényt nem terjesztett elő, ezért arról az ítéltáblának a Pp. 82. § (3) bekezdésére figyelemmel, a Pp. 83. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére nem kellett rendelkeznie.

[18] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben a le nem rótt fellebbezési illetéket az eredménytelenül fellebbező alperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni a Pp. 102. § (1) bekezdése, a 83. § (1) bekezdése, valamint a 30/2017. (XII. 27.)

IM rendelet 3. § (2) bekezdése értelmében. Ennek mértékét a másodfokú bíróság az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és a 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[19] Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

[20] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2023. január 31.

Dr. Mózsik Tímea s.k.
a tanács elnöke

Dr. Karaszi Margarita s.k.
előadó bíró

Dr. Bors Csaba s.k.
bíró